

HỒ THỨ HAI MƯỜI CHÍN

PHẢI CHĂNG CÁC HẠ LÀ TIỂU NÊ THU ?

Khốn nỗi cuộc đấu này lại hạn chế ở trong Bát Tiên Kiếm còn ngoài ra không được sử môn võ nào khác. Tay trái Viên Tử Y dắt con bạch mã nếu đấu một lúc rồi lại buông giây ngựa, ý vào khinh công để thủ thắng tất khiến cho Hồ Phỉ coi thường.

Viên Tử Y nặng lòng hiếu thắng lại thấy Lam Tần chiêu nào cũng hết sức tranh đoạt thượng phong. Kiếm quang của nàng bị trường kiếm của y uy hiếp. Đột nhiên nàng khẽ đẩy tay trái về phía trước. Con bạch mã là giống vật có linh tính, nó thấy chủ nhân chỉ dần liền xông lại đứng thẳng mình lên tựa hồ muốn đạp vào đầu Lam Tần.

Lam Tần kinh hãi nghiêng mình né tránh. Bỗng y cảm thấy cổ tay tê chồn. Thanh trường kiếm tuột khỏi tay bay vọt lên không. Y để hết tinh thần né tránh vó ngựa không đề phòng thanh kiếm trong tay mình bị đối phương ám toán.

Võ công Lam Tần tuy chưa đáng kể vào hạng nhất võ lâm nhưng mấy chục năm trời y hành động nghiêm cẩn vẫn bảo toàn được uy danh. Không ngờ suốt đời thận trọng bữa nay chỉ sơ hở một chút mà bị thất bại về tay một thiếu nữ.

Lam Tần mất binh khí rồi vội tiến lại mấy bước rút thanh trường kiếm ở bên yên ngựa của mình. Nguyên y là người phòng xa, cả trường kiếm cũng đem theo thêm một thanh.

Bỗng thấy bạch quang lấp loáng. Viên Tử Y liệng thanh trường kiếm trong tay ra. Hai kiếm đụng nhau bật ra những tiếng choang choảng. Thanh trường kiếm của Lam Tần ở trên không bị đứt làm hai đoạn. Những người bàng quan đồng thanh hoan hô.

Viên Tử Y dùng thủ pháp chặt kiếm tuyệt diệu không thì hai thanh kiếm ở trên không chẳng có chỗ nào kê cho vững làm sao chặt gãy thanh trường kiếm bằng thép nguyên chất được.

Nàng dùng thủ pháp này cốt để lóa mắt mọi người, cũng như diễn kịch dở trò lạ khách bàng quang chẳng hề không hoan hô. Tiếng hoan hô nổi dậy là khiến cho Lam Tần phải tức giận. Có đấu nữa cũng khó bề thủ thắng.

Quả nhiên Lam Tần ngẩn người ra một chút rồi biến đổi sắc mặt.

Viên Tử Y tiến lên một bước., vung kiếm đâm tới trước ngực lam Tần, miệng hô

:

-Tào Quốc Cửu Phách Bản !

Lam Tần đưa kiếm lên gạt đánh choang một tiếng. Thanh trường kiếm này lại gãy làm hai đoạn.

Đây vẫn là thủ pháp xảo diệu của Viên Tử Y, tuy nàng ra chiêu bằng Bát Tiên Kiếm Pháp nhưng lúc song kiếm giao nhau một chút và đã biến chiêu.

Lam Tần phóng kiếm vào quăng không rồi bị đối phương đánh cho một đòn bất ngờ, không còn chút sức lực nào để kháng cự. Vừa vận kinh xong thì thanh kiếm đã bị gãy rời. Nói một cách khác thì chẳng hơn gì y cầm ngang thanh kiếm để mặc đối phương chém xuống.

Viên Tử Y nóng ruột, ra chiêu như sấm sét. Kế nay chưa xong đã tính kế khác khiến người ta không thể đề phòng cho xiết được.

Khách bàng quan thấy thiếu nữ xinh đẹp chặt đứt liền hai kiếm, lại hoan hô như sấm dậy.

Lam Tần tính thầm trong bụng :

-Con nhỏ này tuy chưa thể thắng ta bằng Bát Tiên Kiếm nhưng võ công thị rất rộng rãi lại kỳ bí khôn lường. Ta còn đấu nữa với thị cũng bằng vô ích.

Y thấy Viên Tử Y vẻ mặt nhơn nhơn đắc ý liền nhảy xuống ngựa chấp tay nói :

-Tại hạ rất khâm phục ! Rất khâm phục !

Y cúi xuống lượm ba khúc kiếm gãy lên hỏi :

-Nay tại hạ về làng suốt đời không nhắc đến kiếm thuật nữa. Nhưng nếu người ta hỏi tại hạ vị thua về tay anh hùng hào kiệt nào thì tại hạ trả lời làm sao ?

Viên Tử Y đáp :

-Tiện thiếp họ Viên tên gọi Tử Y. Còn danh hiệu gia sư...

Nàng dắt ngựa đến bên lam Tần ghé tai nói nhỏ mấy câu.

Lam Tần nghe rồi sắc mặt biến đổi, bao nhiêu nét buồn nản tức giận đều mất hết biến thành sợ hãi kính cẩn. Y nói :

-Nếu biết sớm thế này khi nào tiểu nhân còn dám động thủ với cô nương ? Khi cô nương trở về báỉ kiến tôn sư xin nói dùm Lam mỗ ở Tô Châu có lời thỉnh an.

Dứt lời y dắt ngựa lùi lại ba bước đứng chờ ở bên đường.

Viên Tử Y vỗ vào lưng con ngựa trắng cười nói :

-Tiện thiếp cam bề đắc tội.

Nàng quay lại nhìn Hồ Phỉ mỉm cười.

Con bạch mã chưa cất bước đột nhiên nhảy vọt lên không vượt qua mười mấy cái xe hàng lao về phía bắc. Chớp mắt đã mất hút.

Trên đường lấy mấy chục cặp mắt nhìn bóng sau lưng nàng. Người ngựa đã khuất bóng mà ai nấy vẫn đứng ngậy ra nhìn nhau.

Trong một ngày, Viên Tử Y đánh bại những cao thủ hai phái lớn ở phương nam, nàng đắc ý sao cho xiết. Nàng thấy cây hai bên đường không ngớt chạy lùi về phía sau bất giác cất tiếng hát ngao.

Nàng vừa hát được hai câu đột nhiên cảm thấy sau lưng nóng bỏng, vội xoay tay lại sờ. Bỗng nghe tiếng lửa cháy ào ào khiến nàng kinh hãi không biết đến thế nào mà kể. Nàng liền sử chiêu Nhũ Yển Đầu Tâm từ trên lưng ngựa nhảy xuống sông ở bên đường. Ngọn lửa cháy ở trên lưng lập tức tắt ngấm. Nàng đứng dưới sông sờ lưng thấy vạt áo bị cháy một mảng lớn, tuy chưa ném đến da thịt nhưng đã bén vào áo trong.

Nàng tức giận vô cùng khẽ cất tiếng thóa mạ :

-Tiêu tiểu tặc Hồ Phỉ ! Nhất định gã dở trò ma quỷ rồi !

Nàng lấy trong bọc ra một tấm áo ngoài toan thay đổi bỗng ngó thấy trên vai ngựa đen lại và sừng lên. Hai con rết lớn đang hút máu.

Viên Tử Y giật mình kinh hãi vội dùng roi ngựa khều con rết xuống rồi đạp nát ra.

Hai con rết này rất độc. Con bạch mã tuy là thần tuấn cũng không chịu nổi đau đớn, nó thét lên những tiếng thê thảm, quỳ chân trước xuống rồi nằm lăn ra.

Viên Tử Y bàng hoàng không biết làm thế nào, miệng thóa mạ liên thanh :

-Tiểu tặc Hồ Phỉ ! Hồ Phỉ tiểu tặc !

Nàng không kịp thay áo ướm đưa tay ra toan nặn chất độc cho ngựa nhưng con ngựa sợ đau né tránh hoàn.

Đang lúc hoang mang bỗng nghe tiếng vó ngựa ở phía nam vang lên. Ba người kỵ mã chạy nhanh tới. Đi đầu chính là Hồ Phỉ.

Nhãn quang lấp loáng, Viên Tử Y cầm nhuyễn tiên trong tay tung mình nhảy lại vung roi đánh xuống đầu Hồ Phỉ đồng thời cất tiếng thóa mạ :

-Tiểu tặc ! Dùng ám tiến để hại người há phải là trang hảo hán ?

Hồ Phỉ giơ đờn đao lên gạt đánh choang một tiếng, vừa cười vừa hỏi lại :

-Ta dùng ám tiến hại người bao giờ ?

Viên Tử Y cảm thấy cánh tay tê chồn không khỏi nghĩ thầm :

-Võ công của tên tiểu tặc này quả nhiên không phải tầm thường,ta chớ nên khinh địch.

Nàng lại thóa mạ :

-Người dùng độc vật đả thương ngựa của ta. Đó chẳng phải là hành vi của kẻ đê hèn hạng bét ?

Hồ Phỉ cười nói :

-Cô nương thóa mạ như vậy nhưng có trông thấy Hồ mỗ ra tay không ?

Viên Tử Y sững sờ. Nàng ngó thấy hai con ngựa đàng sau chàng là hai tên thị vệ đồng bọn với Lam Tần.

Hai người này cúi đầu buồn bã. Hai tay đều bị cột. Hồ Phỉ tay cầm đầu giây còn đầu giây nữa buộc vào cương ngựa của hai người. Nguyên hai tên thị vệ này đã bị chàng bắt được.

Viên Tử Y động tâm, nàng đã đoán ra mấy phần liền quát hỏi :

-Chẳng lẽ lại là hai thằng cha này ?

Hồ Phỉ cười nói :

-Tôn tính đại danh của hai vị cùng ngoại hiệu trên chốn giang hồ, cô nương bắt tất phải nhọc lòng hỏi nữa.

Viên Tử Y nguýt chàng đáp :

-Người biết rồi thì nói ra cho ta nghe.

Hồ Phỉ nói :

-Hay lắm. Tại hạ xin giới thiệu cùng Viên cô nương hai nhân vật nổi danh trong võ lâm. Vị này là Tiểu Chúc Dung Tào Mãnh còn vị nữa là Thiết Yển Tử Thôi Bách Thắng. Ba vị thân cận nhau đi.

Viên Tử Y vừa nghe ngoại hiệu của hai người lập tức tỉnh ngộ. Tiểu Chúc Dung dĩ nhiên là tay chuyên dùng hỏa khí. Thiết Yển Tử đương nhiên đã phóng độc vật. Nàng đoán ra hai người này bị sỉ nhục, trong lòng oán hận rồi nhân lúc nàng kịch đấu với Lam Tần chúng đã ra tay ngấm ngầm làm hại.

Nàng liền quát mỗi tên ba roi ngựa vào đầu. Hai tên thị vệ bị đánh máu chảy đầm đìa ra đầy mặt.

Viên Tử Y trở vào Thiết Yển Tử Thôi Bách Thắng nói :

-Mau lấy thuốc giải để điều trị cho con ngựa của ta, không thì lại ăn ba roi đòn nữa mà lần này ta dùng thứ roi khác chứ không phải roi ngựa.

Nàng nói rồi vung cây nhuyễn tiên đập vào cành cây bên cạnh đánh " chát " một tiếng. Cành cây bị gãy liền.

Thiết Yển Tử hoảng vía giơ hai tay lên ấp úng đáp :

-Tại hạ làm sao có thể...

Hồ Phỉ không chờ hấn dứt lời đã vung đôn đao cắt giây cột tay đánh " xẹt " một cái. Hay là ở chỗ đao chém chỉ đứt giây chứ không đụng đến da thịt hấn chút nào.

Viên Tử Y lại lườm chàng, kịt mũi hỏi :

-Muốn khoe khoang bản lãnh phải không ? Cái đó phỏng có chi đáng kể ?

Thiết Yển Tử lấy thuốc giải trong bọc ra lại rịt cho ngựa, miệng khẽ nói :

-Đã có thuốc giải độc môn của tiểu nhân thì không có gì đáng ngại nữa.

Hấn dừng lại một chút rồi tiếp :

-Nhưng phải cho con ngựa này nghỉ ba ngày để khỏi tổn thương gân cốt.

Viên Tử Y nói :

-Người hãy cởi trói cho Tiểu Chúc Dung.

Thiết Yến Tử mừng thầm nghĩ bụng :

-Tuy bị ba roi ngựa nhưng may ngoài Tào đại ca không một người quen nào ngó thấy. Chính y cũng bị ba roi dĩ nhiên không tiết lộ ra ngoài.

Nên biết bọn này làm thị vệ, chúng bị đau khổ về thân xác chẳng có chi đáng kể mà chỉ sợ tổn thương đến oai phong để đồng bọn khinh thường.

Hắn lại cởi trói cho Tào Mãnh rồi toan đi ngay nhưng Viên Tử Y hỏi :

-Tona bỏ đi ư ? Trên thế gian này sao lạ có chuyện dễ dàng thế được ?

Hai tên thị vệ liếc mắt nhìn nàng rồi lại nhìn nhau. Cả hai tên mà một mình Hồ Phỉ vừa ra tay đã bắt được liền hướng chi thêm một cô gái võ nghệ cao cường. Chúng đành dừng ngựa để chờ phát lạc.

Viên Tử Y nói :

-Tiểu Chúc Dung lấy hết hỏa khí trong mình bỏ ra, Thiết Yến Tử có gì cũng lấy ra hết. Chỉ lưu lại một vật là ăn roi của bản cô nương.

Nàng vung roi trên không cho bật lên những tiếng lách tách.

Hai tên thị vệ không sao được đành lấy ám khí đưa ra.

Hoả khí của Tiểu Chúc Dung là cái hộp có lẫy nổ. Thiết Yến Tử tay cầm ống trúc. Dĩ nhiên ống này đựng rết. Cái ống trúc nhắm thín và nổi màu vàng, hiển nhiên hắn đã sử dụng lâu năm.

Viên Tử Y ngó thấy liền nghĩ tới độc vật lông lá ở trong ống không khỏi phát sợ. Nàng nói :

-Hai người đã ngấm ngầm hạ độc thủ đối với bản cô nương là lớn mật lắm. Bữa nay nhất định các người phải chết nhưng may cô nương đã có lệ, trong một ngày chỉ giết một người. Vậy các người trông vào vận khí của mình.

Hai tên Tào, Thôi đưa mắt nhìn nhau nghĩ bụng :

-Không hiểu bữa nay thị đã giết ai chưa ?

Lại nghe Viên Tử Y nói tiếp :

-Trong hai người chỉ một tên chết là đủ. Tên nào chết tên nào sống, bản cô nương khó bề quyết định. Bây giờ đành thế này vậy. Các người dùng ám khí bắn nhau. Ai trúng trước là người đó đáng chết. Ai tránh khỏi là ta tha mạng. Ta đã nói sao là đúng như vậy. các người có năn nỉ cũng bằng vô dụng. Này. Các người động thủ đi. Một, hai, ba...

Hai tên còn đang do dự, không biết nàng nói thật hay nói dối nhưng lại nghĩ thầm :

-Nếu mình chưa ra tay để y động thủ trước há chẳng mất mạng ư ?

Cả hai tên đều là người thủ đoạn độc ác, tâm địa hung hãn. Chúng vừa nghĩ vậy lập tức ra tay.

Bống thấy hỏa quang lấp loáng. Cả hai tên cùng rú lên một tiếng thê thảm. Tiểu Chúc Dung bị con rết lớn cắn vào cổ. Thiết Yến Tử bị trái hỏa cầu nhảy múa trước mặt cháy sém cả râu tóc.

Viên Tử Y cười khanh khách nói :

-Hay lắm ! Bất phân thắng bại ! Bản cô nương hả giận rồi, cho các người chạy đi.

Hai tên thị vệ tuy trong mình đau đớn nhưng vừa nghe có hai câu, chúng chẳng kể rắn độc cắn cổ, râu tóc cháy sém nhất tề lên ngựa chạy ngay. Chúng chạy một quãng xa mới giải cứu cho nhau.

Viên Tử Y cười rộ không ngớt. Bống một cơn gió lạnh thổi tới sau lưng, nàng nhớ ra áo mình bị thủng lớn, lại thấy Hồ Phỉ nhìn mình mà cười hì hì, bất giác thẹn đỏ mặt lên quát hỏi :

-Người nói gì vậy.

Hồ Phỉ quay sang chỗ khác, cười đáp :

-Tại hạ mừng cho cô nương chưa bị rết cắn.

Viên Tử Y bất giác run lên nghĩ thầm :

-Gã nói vậy là đúng. Mình mà bị rết cắn liệu mà còn sống được chăng ?

Rồi nàng đáp :

-Ta sắp thay áo, người hãy tránh đi.

Hồ Phỉ nói :

-Cô nương định thay áo ngay trên đường lớn này ư ?

Viên Tử Y vừa tức mình lại vừa bật cười. Nàng nghĩ tới mình trong lúc nóng nảy ăn nói không cẩn thận, nàng lộ vẻ tất tưởi dòm chàng một cái rồi đi vào bụi rậm lật đật cởi áo ngoài, mặc tấm áo màu vàng vào. áo trong còn ướt, nàng đành để vậy. Tấm áo bị đốt cháy nàng cuốn lại liệng xuống sông.

Hồ Phỉ chờ nàng trở ra rồi hỏi :

-Bây giờ cao tính đại danh của cô nương là Viên Hoàng San phải không ?

Viên Tử Y háng đặng một tiếng biết chàng đã đoán ra Viên Tử Y không phải là tên thật của mình. Đột nhiên nàng kêu thét lên :

-Trời ơi ! Ta bị rết cắn !

Rồi đưa tay ra nắm lấy sau lưng.

Hồ Phỉ kinh hãi vội hỏi :

-Thật không ?

Chàng tung mình vọt lại để giúp nàng bắt con rết.

Nào ngờ Viên Tử Y đã đánh lừa. Hồ Phỉ người đang lơ lửng trên không, nàng đột nhiên phóng chưởng đẩy mạnh ra.

Hồ Phỉ không kịp đề phòng liền bị lộn đi mấy vòng té xuống đồng bùn ở bờ sông. Bùn ngập đến tận ngực rất hôi hám.

Viên Tử Y vỗ tay cười hì hì, lớn tiếng hỏi :

-Cao tính đại canh của các hạ phải chăng là Tiểu Nê Thu Hồ Phỉ ?

Nàng chế giễu chàng là con lừa.

Hồ Phỉ cười dở khóc dở. Chàng đã vì lòng hảo tâm, không ngờ nàng lại ra tay một cách đột ngột. Dưới chân chàng toàn bùn đất nhẽo nhẽo, không có chỗ rấn để lấy đà nhảy lên, đành đi từng bước một, toàn thân vừa bùn lại vừa nước lẫn lộn coi rất thảm bại.

Hồ Phỉ đang tức giận nhưng thấy miệng cười tươi như hoa của Viên Tử Y, chàng lại cảm thấy mùi vị ngon ngọt.

Chàng giang hai tay đầy bùn lớn tiếng quát :

-Con tiểu nha đầu kia ! Ta bảo người đổi tên là Viên Nê Xam.

Viên Tử Y giật nảy mình, co giò chạy trốn.

Ngờ đâu Hồ Phỉ lên được bờ rồi, khinh công chàng hán phải tầm thường. Viên Tử Y chạy quanh chạy quẩn thủy chung vẫn bị Hồ Phỉ giang hai tay cản đường.

Nàng thấy chàng cứ giang hai tay nhảy xô đến nhưng không dám động thủ ra chiêu vì chàng mà phải kích một đòn tất giầy bùn vào mình. Nàng lâm vào tình trạng trốn không được, đánh không xong. Hồ Phỉ xông lại mà không đường né tránh tấ bị nàng ôm lấy. Nàng đánh bạo dừng bước, vẻ mặt nghiêm nghị hỏi :

-Người dám đụng vào ta chẳng ?

Hồ Phỉ giang hai tay qua nháy lại chỉ để hăm dọa Viên Tử Y. Bây giờ thấy nàng đứng yên, chàng vội dừng bước. Mũi người mùi hương thoang thoang, chàng lùi lại hai bước hỏi :

-Ta vì hảo ý giúp cô, cô chẳng ơn thì chớ lại giở trò chó cắn Lữ Đồng Tân là nghĩa làm sao ?

Viên Tử Y cười đáp :

-Đó cũng là một chiêu trong Bát Tiên Kiếm kê bằng Lữ Đồng Tân Thôi Cầu. Nếu người không tin thì cứ đi hỏi họ Lam kia sẽ rõ.

Hồ Phỉ nói :

-Lấy oán trả ơn là hạng bất lương.

Viên Tử Y đáp :

-Hừ ! Người còn kể ơn với ta. Cái đó là mua ơn. Hạng người tồi bại mới thế. ta hỏi người. Sao người biết hai thằng cha đó phóng hỏa và hạ độc mà bắt lại cho ta ?

Nàng nói câu này khiến Hồ Phỉ cứng lưỡi.

Nguyên hai tên thị vệ ngấm ngầm bắn hỏa chung và bỏ rết độc trên vai ngựa của nàng, Hồ Phỉ đứng bên quả đã trông rõ mà không nói huých toẹt ra. Chàng chờ Viên Tử Y đi rồi mới bắt hai người chạy theo.

Viên Tử Y hỏi tiếp :

-Vì vậy ta không nhận cái ơn của người, có đúng không ?

Nàng rút khăn bưng mũi chau mày hỏi :

-Mình người hôi thúi lắm, người có biết không ?

Hồ Phỉ đáp :

-Đây là Lữ Đồng Tân ban cho ?

Viên Tử Y mỉm cười hỏi :

-Thế ra người tự nhận mình là chó.

Nàng đảo mắt nhìn quanh bốn mặt rồi cười nói :

-Người xuống sông tắm rửa sạch sẽ đi rồi ta sẽ nói chuyện Triệu tam.... tiểu tử Triệu Bán Sơn cho người nghe.

Nàng định nói là Triệu tam thúc nhưng e Hồ Phỉ tự coi mình vào hàng trưởng bối đành liềm lĩnh đổi giọng kêu bằng tiểu tử Triệu Bán Sơn.

Hồ Phỉ cả cười đáp :

-Hay lắm ! Xin cô nương qua bên kia nghỉ một lát, tại hạ tắm rửa thật mau lẹ.

Viên Tử Y nói :

-Tắm rửa vội vàng thì hết mùi hôi làm sao được ?

Hồ Phỉ cười xòa, thi triển thân pháp Nhất Hạc Xung Thiên tung mình nhảy xuống sông.

Viên Tử Y coi lại vết thương con bạch mã nahan thấy thuốc giải của Thiết Yến Tử quả nhiên linh nghiệm. Mới trong khoảnh khắc chỗ sưng đã nhẹ đi. Con ngựa không kêu thét nữa, chắc là đỡ đau rồi.

Nàng đứng ra xa liếc mắt nhìn về phía Hồ Phỉ thấy chàng bỏ quần áo giày vớ ở bờ sông rồi đi xa mấy chục trượng để tắm rửa. Nàng chắc chàng sợ thân thể lỏa lồ bị nàng ngó thấy. Nàng động tâm liền cởi bọc lấy một tấm áo cũ rón rén đi tới trùm lên đóng quần áo giày vớ của Hồ Phỉ cuốn lại ôm ở tay rồi cười con ngựa xanh., một tay dắt con ngựa trắng từ từ đi về phía bắc.

Bỗng nàng quay lại lớn tiếng hô :

-Ta chờ người lâu quá mà có việc gấp bây giờ phải đi ngay.

Dứt lời nàng giục ngựa chạy nhanh, chỉ sợ Hồ Phỉ để trần truồng nhảy lên rượt theo nên thủy chung không dám ngoảnh cổ lại.

Bỗng nghe tiếng Hồ Phỉ la gọi :

-Này này ! Cô nương ! Ta chịu thua rồi. Cô bỏ quần áo lại cho ta.

Tiếng la mỗi lúc một xa. Hiển nhiên chàng không dám rượt theo.

Viên Tử Y vừa đi đường vừa buồn cười. Mấy lần nàng không nhìn được phải buông tiếng cười cho nổi lên.

Sau cùng nàng tự nghĩ :

-Ta trêu gã thế này là mạo hiểm quá ! Nếu gã đâm liều chẳng ứ ký gì nữa thì cứ cắm cổ rượt theo thì thật bẽ bàng cho ta.

Hôm ấy nàng đi được hơn mười dặm thì đến một toà tiêu khách điểm liền vào nghỉ chân. Nàng tự nhủ :

-Con bạch mã trúng độc Thiết Yến Tử đã dặn dừng cho nó chạy để khỏi tổn thương gân cốt.

Nhưng trong thâm tâm nàng rất mong Hồ Phi đuổi tới để lý luận gây lộn với nàng.

Một đêm trôi qua không có chuyện gì xảy ra. Nàng chẳng thấy tông tích của Hồ Phi đâu.

Sáng sớm hôm sau, Viên Tử Y thủng thẳng lên đường. Nàng nghĩ tới không hiểu Hồ Phi ở dưới sông lên lấy quần áo đâu mà mặc, không nhìn được lại bật cười.

Mỗi ngày nàng chỉ đi có năm chục dặm đường mà thuỷ chung Hồ Phi vẫn không đuổi tới, nàng đã yên dạ nhưng thực ra nàng vẫn nhớ con người mình đầy bần lầy như nhớp mà nàng kêu bằng Tiểu Nê Thu Hồ Phi.

Một hôm Viên Tử Y đi tới Dịch Gia Loan, phía bắc giải Tương Tiêu còn cách Trường Sa không xa mấy.

Nàng muốn tìm vào phạm điện ăn uống bỗng nghe ở bến đò có tiếng người đực lác.

Nàng thấy một con thuyền lớn đậu ở bến Tương Giang. Một lão già đứng trên đầu thuyền chấp tay cáo biệt những người tiễn hành lão.

Viên Tử Y liếc mắt ngó thấy phần lớn là nhân vật võ lâm. Người nào cũng vai vuông lưng thẳng, tinh thần quắc thước. Nàng lại ngó đến phía sau lão già thấy hai tên võ quan của triều đình.

Viên Tử Y động tâm tự hỏi :

-Phải chăng đây là chưởng môn một phái đến Bắc Kinh tham dự hội nghị do Phúc đại soái chủ trương ?

oOo